

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Tractatus de sacramento poenitentiae - Cod. Ettenheim-Münster 215

Zugmeyer, Martin

[Marmoutier im Elsass], 1712

Quaestio 5ta

[urn:nbn:de:bsz:31-118991](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-118991)

nos remittere petita in nos missa. item si Quorū forensis elallo delictu dicitur
absolvo te, censere absolvo te culpa reum qd.

For. Catech. Trid: a Deo s^{to} approbata ex parte aperiit de qua fore
senti potest et hoc verba absolvo te.

Q^{uo}modo. Verba illa absolvo te s^unt indifferentia ad signandam & absolvendam
a censuris & a peccatis & delictis sibi veniendi. Denno petita sua clarib^{us} qd
s^unt s^unt sufficientia ad signandum effectum s^unt.

R. J. an. s^unt indifferentia si proferuntur extra circumstantias indicii s^unt. **Can.**
dum proferuntur super personam petita sua qd sepe s^unt. s^unt. et sub eadem s^unt. qd.
verba illa in talib^{us} circumstantiis prolata sufficienter detrahunt ad signandam absolvendam
s^unt. a peccatis & a censuris & a delictis sibi veniendi. nung delicta s^unt. ad eam signandam.

Inst. 1. s^unt. ex eimodi circumstantiis solas equivocatio verbi ego absolvo illud
detrahunt ad signandam absolvendam a peccatis & a censuris & a delictis sibi veniendi
detrahendam personam qd absolvitur. s^unt. qd.

Obi. s^unt. sola s^unt. h^uic n^o est neq^{ue} ad dicitur pronomen demonstrativum. **De** si sola
vox absolvo ex circumstantiis detrahunt ad signandam absolvendam huiusmodi qd
alteri personae dicitur qd.

Obi. s^unt. vox absolvo te prolata super qd sepe s^unt. et personam absolvendam
de peccatis & a censuris & a delictis sibi veniendi sufficienter detrahunt ad signandam absolvendam
a peccatis & a censuris & a delictis sibi veniendi. s^unt. sola vox absolvo ex eimodi circumstantiis.

R. N. qd. nullum argenti. disparitatis est qd ex perpetua traditione dicitur qd sepe s^unt.
Christum s^unt. iⁿstruere. s^unt. potest. s^unt. in illo n^o nung ne in capto solvitur
personam recipiendam expliciti detrahunt a s^unt. circumstantiis. s^unt. vocem ex sua

in propria dicitur ad signandam solum personam cum h^uic aliunde voluerit hanc
baptizo & absolvo ex circumstantiis solis detrahunt ad signandam liberandam a peccatis.
s^unt. est s^unt. s^unt. argenti ex pariter iudicium h^uic, qd s^unt. s^unt. qd.

ubi dicitur p^{ro} persona; sufficienter h^uic ubiq^{ue} d^{icitur} peritose & voluerit h^uic s^unt.
insufficienter s^unt. potest ut voluerit exprimi personam absolvendam.

Inst. 2. in s^unt. potest n^o nario exprimitur persona absolvendi qd absolvendam
R. N. qd. qd persona absolvens s^unt. intelligit s^unt. s^unt. absolvo prolata in
tota persona, s^unt. est aliam et personam absolvendi exprimit n^o h^uic persona qd absolvendam.

Art. 2. in sua absolutio[n]e necesse e[st] exprime[re] auctoritate[m] illius, cuius pot[est]e
sacerdos absoluit, q[uo]d n[on] sufficiens ha[bit] deo s[ed] ab ipso se d[e]o n[on] e[st] ex p[ro]prio
s[an]c[t]a Trinitate.

Art. 3. q[uo]d id necesse sacra script[ur]a: neq[ue] in Eccl[esi]a dicitur. offerri q[ui] in vocem
s[an]c[t]a Trinitate simpliciter oratione[m] e[st] ad solem[ne]m absolutio[n]em, imo q[uo]d r[ati]o colligit
ex infuore huius facti. ubi. C[on]g[reg]u[m] simpliciter q[ui]bulu[m] pot[est]es absolvent[ur] t[er]m[in]andi
p[ro]p[ter]ea, sine dubio an[te] adve[n]tu[m] in vocem s[an]c[t]a Trinitate, si s[an]c[t]a Trinitate
in absolutio[n]e, sicut adve[n]tu[m] in infuore bap[ti]s. quare t[er]m[in]i s[an]c[t]a Trinitate aut lib[er]um e[st]
sacerdoti opponere t[er]m[in]i omittere illa verba in. No[n] dicitur q[uo]d. s[an]c[t]a Trinitate s[an]c[t]a Trinitate.

Art. 4. imo ad valore[m] facti. Sed adhiberi so[n]t per d[omi]n[u]m p[ro]p[ri]u[m] q[uo]d n[on] h[ab]et d[omi]n[u]m
in Evangelio, atq[ue] Eccl[esi]a dicitur. hoc verba absolvo se n[on] p[ro]p[ri]u[m] in. No[n] dicitur q[uo]d
D[omi]n[u]s dicitur in. Corin. Floruit. exprimit eam s[an]c[t]a Trinitate s[an]c[t]a Trinitate
C[on]g[reg]u[m] aut solem[ne]m absolutio[n]em s[an]c[t]a Trinitate e[st] in illis verbis absolvo se. s[an]c[t]a Trinitate
s[an]c[t]a Trinitate s[an]c[t]a Trinitate s[an]c[t]a Trinitate.

Art. 5. si dicitur s[an]c[t]a Trinitate ab Eccl[esi]a s[an]c[t]a Trinitate n[on] ad. factu[m] e[st] si dicitur
s[an]c[t]a Trinitate ad n[on] exprime[n]s auct[orit]ate[m] ex qua dicitur sacerdos. N[on] dicitur
Eccl[esi]a in. No[n] dicitur. Eccl[esi]a in locis aut p[ro]p[ri]u[m] q[uo]d n[on] e[st] in. No[n] dicitur
exprime[n]s s[an]c[t]a Trinitate, et instructionem s[an]c[t]a Trinitate, n[on] r[ati]o ad. Valorem facti, neq[ue] s[an]c[t]a Trinitate
s[an]c[t]a Trinitate decidere questionem. Illud q[uo]d p[ro]p[ri]u[m] quoniam ex iis verbis n[on] e[st] s[an]c[t]a Trinitate
ad absolutio[n]em; adeoq[ue] et p[ro]p[ri]u[m] sacerdos q[uo]d n[on] p[ro]p[ri]u[m] Eccl[esi]a n[on] p[ro]p[ri]u[m]
v[er]u[m] s[an]c[t]a Trinitate s[an]c[t]a Trinitate s[an]c[t]a Trinitate absolvo se. s[an]c[t]a Trinitate
Art. 2. n[on] valida e[st] absolvo se per solem[ne]m q[uo]d n[on] e[st] in. No[n] dicitur in sua absolutio[n]e exprime[n]s
no[n] d[e]i s[an]c[t]a Trinitate e[st] s[an]c[t]a Trinitate.

Art. 6. in sua absolutio[n]e sine exprime[n]s auctoritate[m] d[omi]n[u]m. s[an]c[t]a Trinitate sacerdoti absol-
vere auctoritate[m] p[ro]p[ri]a, sed s[an]c[t]a Trinitate q[uo]d sacerdos absoluit auctoritate[m] p[ro]p[ri]a falso e[st] q[uo]d.

Art. 7. n[on] utriusq[ue] origin[is]; nam verba illa absolvo se n[on] s[an]c[t]a Trinitate s[an]c[t]a Trinitate
absolvo se ex auctoritate q[ui] t[er]m[in]i in tali officio, s[an]c[t]a Trinitate auctoritate[m] n[on] p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a q[uo]d.

Art. 8. n[on] in sua bap[ti]s n[on] e[st] exprime[n]s s[an]c[t]a Trinitate s[an]c[t]a Trinitate quia illud
est e[ss]e p[ro]p[ri]u[m] a d[e]o, sed e[st] factu[m] p[ro]p[ri]a e[st] p[ro]p[ri]a a d[e]o q[uo]d.
Art. 9. n[on] nam alio i[n] d[e]i factu[m] dicitur exprime[n]s s[an]c[t]a Trinitate auctoritate[m] q[uo]d in d[e]i factu[m]
est p[ro]p[ri]a a d[e]o. igit[ur] r[ati]o e[st] in bap[ti]s n[on] e[st] exprime[n]s auctoritate[m] d[omi]n[u]m
exprime[n]s q[uo]d C[on]g[reg]u[m] s[an]c[t]a Trinitate. r[ati]o q[uo]d per bap[ti]s h[ab]et p[ro]p[ri]a s[an]c[t]a Trinitate
p[ro]p[ri]u[m] mysterium e[st] s[an]c[t]a Trinitate.

Certe non est absolute ab omibz mortalibz et sic hinc superflua e, qd unum mortale
 sine alio dimitti nequit. excusari hinc potest si proferat ex intentione absolvendi
 potestatem ab omibz tam venialibz qm mortalibz de qbz secum debet dolere auctus.
 Apparet. Talia esse facta, qbz sacerdos dicitur remitto tibi, condono absolvo
 Cetero. ratio e qd valet facta qd si differat substantialiter a facta simpliciter
 ratio, habet am si differat qd si synonyma cum illa absolvo te, quilibet h
 sub gravi peccato tenet se reformare unali proxi salute.

Artus 2us

Quem sensum habeant verba facta de absolutione.

Hinc quaestioni occasionem praebet difficultas illa qd requirit in explicando,
 quomodo sacerdos vere absolvat illos qui si confitent nisi peccata et prava intentione
 perfecta, et si suspensum sicut peccata aliorum iam remissa; mirum e in qd sententia
 dei obierit qd modo illi qui olim pulcherrime ad sicut peccata requirit intentionem
 perfectam, sed alii e oes qui mala doctrinam dicit admittunt peccata aliorum remissa
 ratio e nam sufficientem absolutionem, imo e alii: ut Chagast. sententia in
 isto dist. 18. docent sensum absolutionis hunc e: ego pronuntio, sicut declaro
 peccata tibi esse remissa. ratio aliam Gabrielem hunc sufficit: ego absolvo te
 ab obligatione peccata denuo committendi. qd Hugo videtur putat in verbis sequen-
 tibus: ego te absolvo a poena aeterna. isto. Absolvit et f. Bonavent. remittit
 poenam hanc. qd Medina hunc sentit: aperio tibi sanctorum regni coelorum.
 Cetero Caetan. putat sicut in casu quo peccata ante absolutionem remissa sunt,
 factam esse hunc sensum: libero te a reliquiis peccatorum secundum ordinem ad
 primum inclinabilem. Cetero putat verba absolutionis significare videtur
 et vago quodam modo liberatorem e a culpa et a poena si autem hinc ob
 indignitate quadam ad recipienda sicut beneficia, qd putat hinc remanere in eo
 qui aliquo peccavit communi, et dicitur sic. Thomista pleriqz et multi in
 recentioribus putant hunc esse sensum facta: ego tibi impendo sicut seu benefici-
 cum absolutionem; qui sensus ne sit veritatis et negationis a gonestia hinc dicitur
 in num. 13. Prode dicitur. 2. q. 2. sect. 2. et alii hinc impo-
 tibi sicut, qm e absolutionem a peccatis tuis, et qd hinc quodam ex peccata sua =

Una

remissionem peccatorum; ita ut per absolutionem factam directe si quis est reus,
virtualiter remissio peccati, seu peccati gratia ex sua habet virtutem expellendi peccatum,
et in hoc aliunde infirmitate non habet actualiter, sed illa remissio. Tamen Cardinal.
de Sugo cum quo sentiunt plerique scholastica et alii recentiores putant sensum
saepe scripturae huius: ego tibi remitto peccata tua. cum qd. f.

Proposito. Sensus verborum saepe absolutionis est, ego tibi remitto peccata tua.
Et in eo est institutio facta, interum si nullum sequitur vocum ex qd. f. al.
ab hostibus impropositam, sed ea voluntate vocis illa, cum maius eleuauit ad se facti,
ut patet in alijs factis, alij si quis ab hostibus improposita huius verbi, ego te absoluo
a peccatis tuis, non est alia qm, ego tibi remitto et dono peccata tua qd. c.

Tibi vero verba absolutionis faciunt illum sensum quem sacerdos apprehendit
dum absoluit, sed sensus quem apprehendit sacerdos non est alius qm tui remittit tibi
peccata tua qd. c. in certis qd. sacerdos proferit illa verba ad significandum
ad se sententiam, qd. ille mente apprehendit, alij qm tibi pro te mente loqueretur qd.
in eo tibi sacerdos absoluit appropinquat, et vult directe proferre illud, qd. faci-
endum a Deo potestatem habet, sed potestatem tibi per absolutionem factam remittit, qd. c.
qd. absoluit appropinquat et vult remissionem peccatorum directe. Ade significatum
directum illarum vocum absoluo te qd. c. est remissio peccatorum, si autem infusus gratia
exhibetio facti remissio peccati, appropinquat parati qd. c. sacerdos et nullatenus
et non nisi penitus indirecte apprehendit pat. dum proferit verba absolutionis.

San. nulla ex praedictis sententijs satisfaciunt huius difficultati, nec alia modo
distingui potest explicatio verborum saepe qd. c.

Et tamen a priori reuocatio aliarum opinionum. sit. sententia in a magistro dam-
nata est a Concilio Tridentino. Sess. iij. c. 3. et 6. Item Can. 9. 3. et 9. A falsi iudiciali
manet ex dictis supra q. 2. ar. 5. ubi de effectu facti potestatis. Ita explicare
nequit quomodo absolutio dari potest soli venialibus cum non sit obligatio casti-
tatis vel nec peccata iam et remissa. deinde potestatem clauis in iudiciali ordine ad
remissionem peccatorum a vo. ad remissionem obligandi est sciendum. Et haec sententia
supponit qd. remissio peccati quoad culpam remaneat realiter peccata omnia qui vellet
per absolutionem qd. coincidit cum praedictis damnatis. huius relativi supra
q. 2. ar. 5. ista sententia supponit. sacerdos non absoluit a peccatis sed a peccato
in qd. idem refutatum est. Et haec supponit qd. potestatem remissionis facti. talis est
culpa mortalis manet realiter et in iudicio. supra coelesti, qd. ista coincidit cum praedictis
dictis.

Contraque loqui poterunt obsequi gratiam scilicet, quodcumque iterabunt multum gratiam
falsum quod est
R. N. scilicet in disparitate, quod in facto dicitur sed legitime dicitur namque
der matia scilicet proxima. talis e matia e una traditio, quo gratiam multo
tradunt in in sua corpora, talis autem ista traditio repolit et sicut in facto
potentia denuo iterari potest quod est eorum potestatem.

Q. 4. si absolutio dicitur cadere potest in facto iam remissa liberali dicitur
subiecta, poterit e absolui qui non peccavit falsa gratia quod est.

R. N. scilicet e propositio: de absolvo e erit falsa, quod non est obtem.

Q. 5. in facto extremo unitionis verba ista sunt indulget tibi. Reg. v. r. p.
can. Et infirmus non aliu peccaverit quod e in pari casu verba absolutiois.

R. N. quod est disparitas: quod ut dicitur e ubi extrema unitione verba sunt illi
in unitione sua quod dicitur e cum dual dicitur si in facto fuerit unitionis
ei, et sic in oi casu quodammodo verificari potest, nisi e de facta absolutiois.

Q. 6. sacerdos cum absoluit veri dicitur factam absolutiois, quod verba
sunt hunc sensum tibi impendo factam absolutiois.

R. N. quod alio e qui baptizaret nil aliud diceret quam: dero tibi factam
bapti. quod dicitur e potest, quod talis facta sensus potest supponit quod factam factam
an factum e supponit, sed hunc partem infra facta quod habet, et in dicitur e factam
effum facta e factam ipsum.

Q. 7. in quo est absolutio signat quod dicitur, aliquid dicitur gratiam quod e de se remissi-
vam potest, quod eandem signat et sic sensus facta erit ego tibi dero factam quod
e de se absolutiois, et gratiam quod e de se remissionem potest.

R. 8. in signat conuentionaliter implicite et indirecte quod dicitur e signat dicitur
et facta. R. in et dicitur e sub eadem unitione R. est. absolutio signat
directe remissionem potest, hoc autem ut aliunde nouimus facta per unitionem gratiam,
unde hoc ipso quo signat remissionem potest, signat e, sed conuentionaliter hunc indirecte
in fugio gratiam.

Q. 9. 1. Tho. 3. pte 2. q. 84. ar. 3. ad 2. tradit illam unitionem ego
tibi impendo factam absolutiois quod est.

R. 9. autem tradit hunc unitionem, et obliuam quod facta in pro hunc facta a com-
batio allata. Can. tradit hunc absolutio carlam et suam. N. autem quod 1.
Dicitur loco al: refert et merito unitionem hunc unitionem factam, et possessionem a magis.
sent: factam et factam. etiam per factam unitionem: ego de absolvo, id e factam absolutiois

tibi impando nro dolo expositionem n' rapert l'p' suam sed ut prior meliorem
qualem eam libenter agnosquing.

De Absolutioe.

An scilicet absolutioe debeat aut possit esse deprecatoria.
deprecatorie profertur si sacerdos per eam dicit in x' a deo precari veniam
proculenti; eam si profertur n' solum p'ce, sed et debere de nocturno olim quidam
Abbas Alensis, Craicron, Lorlavant. & sed eorum sententiam iam h' d' Thom.
opusculo 22. lomerarian, propugnatoriam, alii v' post d' d' eam plurimq; orationem
opretat. eam in d' d' sepultam hodie gl'ia quod priorem p'tem q' d' vabal si
deprecatorie profertur, noviter suspensio post mortuum Laurong, Juvening
et plures alii in gallia, quos citat et sequit' Gulon. in sumario l' d' d' d' d' d'
ina c. 3. q'na quos cum quini' fid'

Proposio scilicet absolutioe ut vabal, sed n' deprecatorie, sed absolute
indicialiter & saltem imperativie p'ferri iudicialiter.

Primo arguendo d' Thom. ex insinuatione huius facti p'hibe: **Quis** insinuat
facti p'hibe n' dicit quomodo p'ta d' remitti p'hibe, sed absolute quomodo
p'ta remig'it' remittere est, q' scilicet absolutioe ex sua insinuatione n'
deprecatoria sed absoluta est et authoritativa.

Secundo Concl' Thom. in decrulo unionis, et d' d' l'p' 14. c. 2. docet. scilicet
absolutioe in qua p'cipua huius facti v' p'ta e' ee verba illa ego te absolvo
et quamvis de more eccl'ie laudabiliter soleant adringi p'ce, ea t' n' ee de
rabe scilicet; atqui verba illa ego te absolvo n' p't deprecatoria, sed absoluta,
cum sacerdos indicativie sig'at se dei n'oe remittere p'ta q' d'.

Tertio in eodem d' d' l'p' 14. c. 2. absolutio p'te ad iustas actus iudi-
cialis, quo a sacerdote velut a iudice facta pronuntiat, sed facta iudiciali
a nullo iudice & subtitulo h' deprecatorie profertur, nec sic p'hibe vabal q'
sed si absolutio p'ce ee deprecatoria, p'hibe h' absolueret per verba illa
p'cedentia; in p'ce huius. & indulgentia. & d' d' n' d' d' d' d' d'
absolutio q' sacerdos illa profertur optando, et rogando veniam p'tem p'hibe;
sed hoc e' falsum, dum q' ut declaravit d' d' loco cit: illa p'ce p'hibe
ad hanc absolutioe in qua p'cipua facti v' p'ta e' ee, dum q' illa verba a
quolibet & n' sacerdote, & super quolibet p'tem, & n' d' p'hibe ad absolutioem
p'ferri p't optativie. 3. si valeret scilicet deprecatoria tenore; q' d' eccl'ie approbat.

Resp. 2. *Latina* diu usa e in absolukione rilu deprecatorio qd dicitur
foam appelland orationem in illud modum absolventi dicitur deprecatorium.
anq lapi certum supponit Duhamel locu ill. ex antiquis ritualibz ubi n reperitur
nisi oratio pro pntis poenite.

P. J. anq usa e rilu deprecatorio apparetur et maolt quoad vore pntis honet.
deprecatorio foaly e ex intentione absolventis. N. anq et qd. in rntis hui
inertum e ax rilia olim in absolukione pntis usa fuerit formula quadam depre-
catoria apparetur. Et e ex antiquissimis forsan ritualibz n superior foa
absoluta, qualis defacto ubiqz adhiberi, inde h inferri o p. rilia n s adri-
buisse foam aliquam absolutam, foa e pntem olim fore sola traditione
vray mittentem ad posteret, ne facile insererentur libri publici, ne cum libri
sole, viderent in marg gentilitia verba pntis ab eis profanerent. deinde
e in quibusdam antiquis ritualibz reperitur hoc verba. absolventi. seu solui
ut alii legunt absoluit te dicitur filii et spij si. hoc h n fuerit foa
vra absolukionis, sed h oratio filii illi. filii n spij (pntis) que adhiber
iuxta rituale pntis ante foam. Et si pntis foam n fuerit deprecatorio
n nisi maolt et apparetur, et e pntis imperatua ex intentione pntis et
indicatua absoluta alioj n conditio raria.

Resp. 3. author qro quem agit hic P. Thom. opus. 22. supponit foam indi-
cationem de n fuisse antiquioram 30 annis, qd pntis fuerit dicitur deprecatoria
qra videri certa cum f. Thom. talen suppositionem n edarguit.

R. N. q. nam f. Tho: ibidem talen suppositionem arguit mendacii, ex eo
qd pntis iam le ante annos mille ducentos dixerit, quomqz soluerit et quom
remiserit, absqz ita inflixerit absolukionem iudicalem, qualis n e deprecatoria.

Resp. 4. cragist. sent: quomqz ex oibz antiquis pntis solucite collegit foas
pntem nullibi h mentionem sicut foa absolukionis absoluta, imo quilibet
Parisienis aperte scribit: qd pntis n dicit more iudicum foranum: abse-
ring de, sed magis adon sicut super eum ut pntis del graam et absolukionem pntis

P. Cum J. Thom. ibid. N. q. qd rays Lombardy mentionem sicut alteris foa
deprecatoria rays Guibaldus per ea verba voluit aliud qd qd pntis n absoluit
lapi iudex pntis, sed lapi pntis vicarij, qui ponit foam pntis, qua posita pntis del
graam. hnt ut ibidem ait vtriusqz huius doctoris authoritas h imperatua qd
Parisienes suo hnt e docent absolukionem verbi absoluit dicitur e.

Art. 1. Sicut gratia de facto ubi non est deprecatoria, quod signum est habere olim
 apud Latinos in usu fuisse, tamquam de facto approbata ab ecclesia Latina, quod non negat
 gratia valde absoluit. aut auctoritate sententia gratia imponit in ritualibus
 gratia realiter absolutionem (4. de concordia inter occidentales et orientales, c. 3.
 si. Nam et eia ob hoc, non ut apud Gersonem hic dicitur: in. r. 22. refertur
 qui in nomine s. Dominici propaganda fidei causa dicitur non esse in ritibus orientalibus
 in Euchologia quod de ritibus graecorum recentiora edidit, gratia quoniam more saltem
 promittunt absolutionem non prout dicitur et sic non qui mandatum ligandi et
 solvendi potestatem de iure habent, sed iuxta sua vota et delectat. c. Sed
 deinde absolute subiungunt: Ego vero indignus eia formae absoluit legi et
 habeo te absoluit, quod iuxta officium loci est. in proprio graecorum idem legitur, ut
 te absoluo. unde quod ibidem refertur officium in aliis locis graecorum aliis
 adhibuisse formam deprecatoriam iure, vel factum et ex errore.

Art. 2. modus proferendi sententiam iudicalem iudicialiter arguit in iudice potestatem
 principalem, sed sacerdos non habet potestatem principalem absoluit a peccatis, quod non absolute
 sed deprecatorie debet proferre formam.

Art. 3. non nam est iudicium delegatum si proferunt sententiam absolute, imo hoc est officium
 sententia iudiciali, nam modus deprecatorius in materia iudicii non signat potestatem iudicandi
 aut procedendi per modum iudicii, sed in potestatem iudicalem immedicandi quod iudicium
 est ab antiquis et hodie sacerdotibus in sententia potestatis iudicis et non im-
 proprie, sed iudice. non videtur in negari potestatem olim quibusdam in locis adhi-
 buisse formulas, quibus ad signandum in sacerdotibus potestatem in delegatam videbatur
 ad reprimentes columnas hereticorum, qui eorum inprobantem sacerdotem remittere
 potestatem absolute et principali talis reperitur illa. Sed de hoc non est de
 absoluit (sic, sed non deprecatorie proferantur, sed et iudicialiter et imperativaliter
 non quod sacerdos proprie imperat deo ut absoluit, sed quod tali modo loquendi
 intimet suam intentionem et volentem quod ex potestate iudiciali sibi collata nullam
 hanc a deo potestati liberari.

Art. 4. ut.

An absolutio dori potest sub conditione.
 Conditio sub qua datur absolutio est potestatis et de praeterito si dependat ab
 aliqua re et factu praeterito v.g. si confiteri fuerit ablatum de absoluit et deo.
 de praesenti v.g. si vere doctus, si ex animo et dispositus ad restituendum te absoluit.

